

Muž z kalendáře 14 dní po operaci hrál finále

Pražský rodák, majitel tří extraligových medailí, hokejový obránce **Lubomír Vosátko** si už neumí představit žít v hlavním městě

Haviřov – Do Zlína přišel pouze pět měsíců předtím, než zvedl nad hlavu pohár šampionů. Až v 26 letech se hokejovému obránce **LUBOMÍRU VOSÁTKOVI** otevřela extraliga. „Byl jsem v euforii,“ popisuje devět let po triumfu Vosátko své pocity, když po příchodu tehdy z prvoligové Opavy poprvé naskočil společně s Pavlem Zavrťalkem (na snímku s pohárem vlevo) do druhé třetiny s Vítkovicemi. Zlín tenkrát prohrál 3:4, ale v úterý 9. prosince 2003 se začal psát jeden z mnoha pohádkových příběhů, které Deník svým mistrovským seriálem opět otěpává.

„Seděl jsem na střídače a sledoval hokej jako divák. Pak jsem najednou naskočil do rozjetého zápasu. Nebyl ani čas být nervózní. Byla to třetí třetina na dortu. Bylo to za odměnu,“ líčí dnes 36letý Lubomír Vosátko.

A v lednu už ve Zlíně podepisoval nový kontrakt. „Prsty v tom měl Olda Brada z Opavy (manažer – pozn. aut.), který mě nabídl. Odehrál jsem pár zápasů a pak mi řekli, že mě

antibiotika. Už za deset dnů po operaci jsem trénoval,“ vykládá dál Vosátko.

Na ledě se ho ujal sám kouč Ernest Bokroš. „Po tréninku se mi věnoval, dal mi dávky navíc, abych nabral fyziku.“

Podarilo se. Vosátko naskakoval jako sedmý obránce už do druhého finálního zápasu proti pražské Slavii, který Zlín vyhrál 2:1 v prodloužení a nastartoval obrát v sérii. „Když mi trenér řekl, že budu hrát, byla to bomba. Věděl, co ode mě čeká. A také jsem tam tenkrát skákal po hubě. Byl jsem šťastný a nějaký pud sebezáchovy jsem neměl,“ pousmál se.

Poslední vteřiny před historickým triumfem hráči na střídače vtípkovali, jelikož ve třetí třetině svítily na ukazateli rozhodnutí stav 4:1. „Mezi obránci jsme to měli volnější. Larry (Martin Hamrlík) i Zub (Pavel Zubíček) dělali srandičky. Těšili se, jak se bude slavit. Zub už měl čtyři tituly, tak věděl, co nás čeká,“ směje se Vosátko.

Ve Zlíně už po dvou výhrách v pražské Sazka aréně vtušili, že 8. dubna 2004 je česká historická den. „Před pátým zápasem si už nikdo nepřipouštěl, že by to nemělo vyjít. Každý věděl, že to zvládneme,“ tvrdil.

Jenže šampaňské, mistrovská trička a doutníky musely být přichystány v absolutní tajnosti mimo kabínu. „O ni-

MISTRŮ. Zadáč hokejistů Zlína Lubomír Vosátko (vpravo) pózuje společně s Pavlem Zavrťalkem. Spolu naskočili do extraligy. Foto: archiv Deníku

nás jemnější, Ernest ostřejší. V Trenčíně byl dlouho vojáčkem, takže to měl z toho, jak se chovali v armádě. Ale na něj si nemůžu stěžovat, vytáhl si mě, dal mi šanci v extralize,“ bilancuje zkušený zadáč zásluhy slovenského kouče na jeho růstu.

Podle něj jsou však mančafy v extralize postavené na

Ještě s Davidem Noskem jsme se sázeli a jezdili. Byla sranda, vymýšleli jsme blbosti. Bavilo nás to. Byli jsme třeba v tělocvičné a házeli jsme na koš. Však znáte Larryho,“ odkázal se na legendárního vtípačka a baviče zlínského kabiny Martina Hamrlíka.

V zápasu proti Znojmu v listopadu 2005 dokonce nasbíral čtyři asistence a byl nejproduktivnějším bekem a třetím hokejistou v týmu vůbec. „To bylo v přesilovkách. Byl to hezký zápas,“ vzpomněl na výhru 5:2.

Vůbec v defenzivních řadách vládla za „Bokrošovské-ho režimu“ i během zápasů pryč až netradičně uvolněná atmosféra. „Jako bec jsme se nějakou dobu střídali sami. Když nám to šlo, tak jsme hráli, co jak jsme chtěli. Když byl průser, tak do toho zasáh,“ popisuje Vosátko.

Fotil se v sauně se zlomenou nohou

V rámci marketingu zlínských hokejistů v roce 2006 nafotili kalendář, kde ukázali svá vypracovaná těla. A Vosátko patřil mezi nejobdivnější. „Vosa je jako miss erotik,“ chlámal se Martin Hamrlík při pohledu na vydařené, nikoliv však pobuřující fotografie. „Ale to vůbec ne,“ odmítá dnes Vosátko slova bývalého partáka. „Měl jsem zlomenou nohu od stehna, až po kotník jsem měl sádku a nevěděli, jak mě tam dát, tak jsem skončil v sauně,“ popisoval Vosátko.

Zlomenou nohu maskoval bílý ručník. Nic nešlo vidět. „Bylo to zvláštní. Na jedinou fotku, co nakonec vyšla, mě fotili asi dvěstěkrát. Chtěli po mě nějaké výrazy a nevěděli jsem, co mám dělat. Mazali mě olejem, svítily na mě, kolem mě čtyři lidi,“ přiblížil focení kalendáře, který sklídil velký úspěch a šel mezi fanoušky na dračku.

Jenže tohle všechno už ve Vosátkově životě odvál čas. Žije realitou. „Už si moc často na to nevzpomenu. Je to minulost. Jen, když kluci teď hráli finále a viděl jsem fotky, tak jsem si vzpomněl, jak Ōčko zvedal pohár. A teď na Slovensku, když jsme skončili třetí, tak jsem si vzpomněl na oslavy,“ připomněl bronzovou medaili, kterou získal s Nitrou.

Všechy své medaile, zlatou i stříbrnou o rok později, stejně tak stříbro z roku 2011 s Vítkovicemi i z uplynulé sezony z Nitry má doma v Praze u rodičů. „Mají je někde na nástěnce. Tu poslední jsem dal synovi. A teď bude někde v krabici,“ poznamenal pražský

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 LUBOMÍR VOSÁTKO?

„Momentálně jste mě chytil na rybách. Bydlím stále ve Zlíně, vloni jsem hrál ve slovenské Nitře a momentálně budu hrát za Haviřov první ligu.“

koupí. Bylo to hezké vysvobození z první ligy,“ vzpomíná obětavý obránce.

Vosátkovým prodejem Opava zároveň smazala část svých dluhů. „Všechno, co mi dlužili, mi splatili z peněz, které jsem jim za mě dal Zlín,“ popisuje borec, který v pupíku nosil piercing.

Ve slezském tradičním hokejovém klubu platil za produktivního obránce. Za pět sezon nasbíral 65 kanadských bodů. „Dařilo se mi a třeba Vítkovice mě tehdy sledovaly. Ale pak mi řekli, že nejsem dostatečně velký, tak pak už jsem nevěřil, že bych se do extraligy někdy podíval,“ přiznal Lubomír Vosátko.

Křup!

Zatracený únorový pátek třináctého! V závěru zápasu 46. kola proti Karlovým Varům (4:0) mu nevydrželo koleno a z ledu jej odvezly nosítka a ještě tentýž večer jel do nemocnice na rentgen. „Nemůže se postavit na nohu,“ líčil po zápase kouč Ernest Bokroš zdravotní stav obránce, který vždy občasné potíže s rozehrávkou nahrazoval obětavostí a bojovností. Ve třetí formaci byl platný. Za 15 odehraných zápasů měl v hodnocení při účasti vstřelených a inkasovaných branek od svého příchodu pět plusových bodů.

Místo, aby se připravoval na životní play off, musel Vosátko na neodkladnou operaci. Ovšem k olomouckému specialistovi Radomíru Holibkovi, který občas dokáže se zdravím sportovců dělat až „zázraky“. „Hned mi říkal, že je to otázka čtrnácti dnů. Když budu užívat léky a dobře rehabilitovat, mohl bych být na ledě i dřív. Pořád jsem věřil, že to dokážeme. Že kluci postoupí až do finále a já budu u toho,“ popisoval Vosátko své rozhodnutí.

„Jenže dostal jsem do toho nějaký zánět. Holibka byl navíc během mé rekonvalescence na nějaké konferenci v Itálii. Ale nechal, aby mi v nemocnici v Olomouci napsali

čem jsme nevěděli. To by trenér nedovolil,“ připomněl přísného trenéra Bokroše.

A mohutná lidová veselice mohla na ledě, hledišti i v šatně vypuknout. „Po zápase pak v kabíně byl s námi i pan Baťa. To byl silný zážitek,“ připomíná Vosátko syna zakladatele zlínského obuvnického impéria, který přicestoval až z Kanady.

Na druhý den se oslavy pokračovaly na zlínském náměstí Míru. „Nezapomenu, jak jsme ve vláčku projížděli městem mezi tleskajícími lidmi. To byl jeden z nejhezčích momentů. Pro celý Zlín i pro nás to bylo neskutečné,“ vypráví Vosátko.

„Pak už byly oslavy individuální. Někomu tomu dal víc, jiný zase méně. Ale třeba David Nosek moc nepřil. Já sice o něco víc, ale pamatuji si všechno,“ dušuje se Vosátko, že na výpady paměti tam byli jiní adepti.

I on tvrdí, že triumf byl založený právě v mančafu, nikoliv jednotlivcích a individualitách. „Byla dobrá parta, sešli se v kabíně dobří lidé. Tým držel pohromadě. Svou roli sehrálo i štěstí,“ přiznává Vosátko, který v premiérové sezoně odehrál celkem 22 zápasů a připsal si jeden bod za asistenci.

Ani on ve svých šestadvaceti letech tenkrát nestačil vnímat, co se kolem něj děje. „Byl jsem vůbec rád, že jsem se do extraligy dostal z první ligy. Naskočil jsem do rozjetého vlaku. Nijak mi to nedocházelo. Byl to hezký úspěch, ale ještě jsem se doufal, že to ještě zopakují, ale už se to nepovedlo,“ podotkl Vosátko.

On je jeden z těch, který může kouči Bokrošovi být vděčný za příležitost. „Vycházel jsem s ním dobře. Byl to pes, ale v tu chvíli nám velice dobře. Chtěl, abychom všechno dělali naplno. Nesnášel, když se ho někdo snažil podvést, nebo ošidit. Velký puntičkář, navzájem se panem Stuchlíkem doplňovali. Stuchlík byl na

Lubomír Vosátko

Narozen: 26. ledna 1977 v Praze. **Výška:** 180 cm. **Váha:** 88 kg. **Post:** obránce. **Hůl:** pravá. **Klub:** AZ Havířov

Bývalé kluby: Olomouc (97-99, I. liga), Opava (99-04, I. liga), Přerov (01-02, I. liga), Zlín (03-09), Třinec (08-09), Šumperk (09/10), Zvolen (10/11, Slovensko), Vítkovice (10/11), Znojmo (11/12, EBEL), Nitra (11-13, Slovensko).

Největší úspěchy: mistr extraligy (2004, Zlín), 2x vicemistr (2005, Zlín, 2011 Vítkovice)

Premiérový zápas v extralize: 36. kolo: 9. prosince 2003 Zlín - Vítkovice 3:4

Premiérový gól v extralize: 2. finále 6. dubna 2005 Zlín - Pardubice 1:4.

I ve Znojme šlápl vedle. Z orlího hnízda musel nahánět Kanadány v rakouské EBEL lize, kterou klub z jižní Moravy od sezony 2011/2012 hraje. „To bylo tvrdé. Hrál se proti Kanadánům, moc jsem navíc nehrál. Nic pro mě,“ odfrkl si Lubomír Vosátko a raději zamířil zpět na Slovensko.

A krásné prostředí v historické Nitře mu náramně svědčilo. Vypracoval se mezi opory, stal se z něj dokonce asistent kapitána Miroslava Kováčika i spoluhráč Jozefa Stümpela. „Byl jsem tam dva roky a nemůžu na to říct špatné slovo. Udělal jsem si tam i přátelé mimo hokej,“ hlásí Vosátko, který zaznamenal za dva roky 18 asistencí a pomohl k bronzové medaili.

Jenže opět narazil na peněze. „S nimi je to stejně špatné asi všude. Trochu vás to polozí. Treba ve Zlíně nebyly žádné problémy. A když ano, tak se vše na konci roku vyrovnalo. A v Třinci? Tam nebyly vůbec žádné. To je asi nejbohatší klub,“ myslí si.

Letní přípravu začal s prvoligovou Duklou Jihlava, jenže nakonec zakotvil u prvoligového nováčka z Havířova. „Na Vysočině mám chalupu, tak jsem se s nimi dohodl, že budu s nimi trénovat. Jsem ale hráč Třince, který spolupracuje s Havířovem. Ale neletuji toho, mám to zase blíž domů. Na Jihlavu ale nemůžu říct ani jedno křivé slovo. Jednali se mnou korektně i parta byla v pohodě. Trenéra znám z Olomouce, s druhým jsem ještě hrál. Byla to pěkná zábitačka. Měsíc jsem tam s nimi trénoval, snad mi to něco dalo,“ slibuje si Lubomír Vosátko.

